

«Мій гріх тяжкий, мій домисел злочинний
Суди, суддя, та напрямки, хутчій,
Без вигадок, без хитрої личини
Й без фарисейських лицедій!
Замість шовків одягши людське дрантя
І чобітки „злочинно“ знявши з ніг,
Я йшла туди, де стогнуть наші браття,
Де тьми ярмо, нужди батіг.
На вчинкові гарячому узята,
З своїм хрестом стою перед судом;
Нащо ж сюди ще свідки й адвокати?
Адже я винна пак кругом?
Лиши, покинь ці допити, мій пане, —
Всі при мені злочинницькі знаки:
Мужичий вбір, на босих нозіх рани,
А ось — мозолі й синяки!
Але й те знай: хоч піймана з виною,
А не боюсь тебе я, суде злий,
І кара ця безсила наді мною,
Бо врешті верх — не твій, а мій!
В льоху мене навік сховати маєш,
Але слабу хвороба захистить,
Бо у тюрмі, і сам здоров ти знаєш, —
Мені не довгий час сидіть...
І я умру з любовію до брата, —
її ніхто не вирве із грудей...
І на мій труп, я певна, що й у ката
Поллються сльози із очей».

1878
